

Pe șine de tramvai

Intellanima

Tramvaiul îl poartă zi de zi pe aceleași străzi
pe care el nu le vede niciodată.
Aglomeratie, vacarm de sunete amestecate,
(viață, viață, viață!)
dar el nu întâmpină probleme:
și-a înzestrat urechile cu o pereche de căști
ce pare că
au crescut din propriul trup.
Zi de zi, tramvaiul trece pe lângă aceeași florărie,
mai e și un parc din care răsună vocea unor copii:
„Soarele! A ieșit soarele!”.
La colț aceleași tomberoame
se revarsă generos,
spre deliciul aceluiași câine vagabond și al cerșetorului,
care împart frățeste prada.
Ce bine că el nu aude, nu vede nimic!
Ochii lui sunt deschiși spre o altă lume,
preocupați intens să updateze și să upgradeze
sistemele ce se învechesc,
somnul și mersul,
iubirea și timpul.
Timpul lui a ajuns să fie împărțit în fiole identice,
măsurate, cântărite,
clone de timp.
„Progresăm, progresăm!”,
sunt cuvintele care îi ordonează mișcările,
ca unui android perfect, uniform, rectiliniu.
Viața lui, updatată, upgradată,
este paralelă cu viața desuetă din jur,
ca șinele tramvaiului care se vor întâlni la infinit...
Tramvaiul îl poartă zi de zi
pe aceleași străzi spre lumea lui holografică,
în timp ce frunzele rămân desuete,
cerul îmbătrânit plânge cu aceleași lacrimi,
înmugurește cu aceleași lumini,
tomberoanele se revarsă la fel de generos
la colțul străzii,
iar lutul hulpav înghite la fel
tot ce-apucă, upgradat sau neupgradat...